

Alla dessa charmörer

De tre väninnorna hade just satt sig till bords. Mitt på den nystrukna vita linneduken stod ett brunglaserat Höganäskrus med läckert röda tulpaner och på bägge sidor tända ljus. Tallrikarnas tunna, marinblå bård matchade elegant kristallglasen och de glänsande silverbesticken.

”Mina vänner”, inledde Lotta, ”ni är så hjärtligt välkomna och ikväll ska vi verkligen ha trevligt. Tänk att det har gått trettio år sedan vi sågs senast, men det ska minsann inte få gå trettio år tills nästa gång. Så roligt att det äntligen blev av! Nu ska jag börja med att servera ett vin från Rhonedalen, naturkorkat till och med, som jag hoppas ni blir förtjusta i: Côtes du Rhône Blanch ...

Alltså, skål och vi ser fram emot en härlig pratkväll!”

De höjde sina vackra kristallglas och nickade leende mot varandra.

”... Nå, vad tyckte ni om min franske kavaljer?”

Inger snurrade noggrannt vinet i munnen: ”Jag skulle säga smakrikt med viss persika i tonen. Och fin ljusgul nyans. Du har hittat en liten pärla, Lotta!”

Anna gjorde tummen upp: ”Friskt och härligt gott, passar mig utmärkt!”

Eftersom Inger, i alla fall förr i tiden, varit med i en vincirkel, kände Lotta en viss press att sträcka sig bortom de enklaste boxvinerna. Hon hade till och med stannat upp vid tidningens vintest. Systemexpediten hade sedan rekommenderat kvällens vin som väl passande till matvalet. Och dessutom prisvärt.

De tre hade gått i skolan tillsammans och varit kompisar under tonåren och alltid trivts bra ihop. Efterhand kom dock alltmer annat emellan, jobb, karlar och barn, som det ofta gör. Lotta hade fått nytt jobb och flyttat trettio mil norrut. Inger hade också rört på sig, fast tjugo mil västerut istället. Den enda som bodde kvar i samhället var Anna. Fastän de tänkt hålla kontakten blev det inte så utan det rann ut i sanden. Nya bekanta trädde in i deras ställe, som det också ofta gör.

Lotta var det som nu tagit sig samman och kontaktat sina gamla vänner efter denna evighetslånga tid. Hon var nybliven pensionär och även nyligen behandlad för bröstcancer. Två påminnelser om livets ändlighet.

”Varsågoda och ta för er av salladen! Mest nyttigheter vill jag påstå: färska champinjoner, tomatklyftor, osttärningar, knaprig bacon, strimlad selleri och grillade kycklingbitar. Tillbehör i form av vitlöksbröd, curry- och ädelostsås. Hoppas det ska smaka!”

Strax höjde Anna sitt kristallglas: ”Tack, Lotta, för att du tog det här trevliga initiativet efter vår hela tre decenniers separation. Jag har också tänkt i dessa banor, men det har tyvärr inte blivit mer än en tanke. Men flickor, är det inte härligt, vi ser ju nästan lika välbevarade ut alla tre, ha, ha. Nån liten rynka och nåt grått hår kan vi alltid leva med. Och vilken superb och fyllig kycklingsallad du gjort med sellerin som pricken över i:et. Skål systrar!”

”Tack, roligt att den smakade! Jag ska berätta det för min käre Kent eftersom han till viss del varit inblandad. Han är ikväll hos Lasse som är nyopererad och behöver lite kompisstöd. Tänka sig att vi har varit gifta i drygt trettio år och fortfarande står ut med varann.” Lotta log och fortsatte sedan:

”Hursomhelst med det, nu måste jag berätta något för er. Häromdagen råkade jag höra Sven-Ingvars på radion. Ni vet charmtrollet Sven-Erik Magnusson med sitt Värmlandsgång som ofta låg etta på Svensktoppen. Då slog det mig att de

spelade hemma på vår utedansbana i början på 60-talet. Kommer ni ihåg det? Vi höll till där vareviga sommarlördag och vi var trogna Sven-Ingvars-fans, eller hur?”

”Såja, allt tar sin lilla tid, men nu har även jag kopplat på pensionärsminnet”, suckade Inger. ”Visst var det så och jag kommer också ihåg att Snoddas var där med sin landsplåga ’Flottarkärlek’ och publikrekordet rök all världens väg. Tänk Sven-Ingvars, och vi som inte ens gått ut gymnasiet, unga och oförstörda! Det kom alltid folk från stan också, tur att det inte bara var lantiskillar, ha, ha.”

”Precis”, fortsatte Lotta, ”och när nu deras gamla hit ’Fröken Fräken’ spelades på radio kunde jag se allt framför mig; dungen bakom scenen, inne bland granarna. Inger, är detta nåt du kan påminna dig? Anna och jag hittade ju dig ihopflätad med just en stadskille i skinnpaj, utsvängda jeans och glansig Elvisfrisyr. Har du tackat oss för att du undkom den lömske bläckfisken?”

”Tackat och tackat ... det var förstås ursnygge Thomas med hårpomadan, en i raden av mina stiliga uppvaktare! Visst påminde han om Elvis. Het som en flammande lägereld och jag var väl inte direkt något kylskåp heller. Fast tyvärr retirerade han hastigt genom skogen när ni kom gastande som två lillgamla storasystrar. Han tyckte säkert det var pinsamt så den passionen blev rekordkort. Jag kommer iallafall ihåg att jag hann renskrubba de vita jeansen från gröNFLäckar innan mammas falkögon upptäckte något.

”Tjusigt! Elvis såg vi aldrig mera skymten av efter vår rådiga akutinsats. Du ska veta att Anna och jag blev jätteoroliga när ni försvann från dansbanan och tiden bara gick. Han var ju både äldre och ifrån stan så han visste säkert hur en slipsten skulle dras med en blåögd flicka från landet. Det var rena barnarovet, ha, ha! Men flickor, fyll nu på era tallrikar så korkar jag upp en ny flaska Blanch.”

De tre väninnorna som växt upp i samma lilla samhälle fick förstås olika slags liv med yrkesarbete, familj och barn. Skilsmässokris och till och med make som förolyckats i bilolycka var några saker som hänt, men livet hade ändå på något sätt rätat upp sig och gått vidare, tack och lov. Det blev mycket att tala om.

Sjukdomsprat var oundvikligt, de hade ju kommit upp i pensionärsåren. Lotta hade jobbat som sjuksköterska och kunde ge en del förklaringar och tips. Fast ändå rörde det sig mest om trevligare ämnen. Anna hade varit på en helt fantastisk Vivaldi-konsert, Inger vandrat i skotska högländet och Lotta njutit av en historisk roman från Västerbotten som de bara *måste* läsa.

”Så härligt, Lotta, med ditt nostalgiska tonårsminne från svunnen tid”, harklade sig Inger. ”Jag kan faktiskt också bidra med ett sådant om jag tänker efter. Bara för ett par veckor sedan jag knäppte på teven en regnkulen eftermiddag i brist på annat och hamnade mitt i en gammal svartvit svensk film. Rakt in i vårt eget sextiotal med snäva, kortkorta kjolar på halva låret och håret upptuperat. Hep Stars’ gamla goding ”Cadillac” spelades i bakgrunden. Mot min vana blev jag sittande framför rutan och fick på nytt beundra de gamla raggaråken med skinande krom och jättefenor därbak. Ni kommer förstås ihåg att vi kastade trånande blickar när "amerikanarna" kom mullrande från stan och bromsade in vid kiosken. Och Lotta, du kastade inte bara trånsjuka blickar, du kastade in hela dig i vrålåket. ’Provsitter bara skinnsätet, hetsa inte upp er!’, kaxade du. Leffe i svart, tuff skinnväst och uppkammad brylcreemesvåg, var förstås din store favorit. Efter en del turer in till stan i hans chockrosa, öppna Cadillac hotade vi med att skvallra för

din mamma. Till slut insåg du ändå att Leffes plan inte bara var att köra omkring med dig på sightseeing med några små oskyldiga pussar och kramar.”

”Aha, Inger, jag är er bägge evigt tacksam att jag kom så lindrigt undan. Jag kunde annars innehåft byrekordet `yngsta mamman`, vem vet? Men jag var nog lite förtjust i Leffe, det måste jag erkänna, inte bara i hans häftiga Cadillac ...”

Skratten klingade hos de tre vännerna.

Vinflaskan och glaset följde med bort till den inbjudande soffgruppen. Lotta bryggde kaffe och serverade hembakad mazarinkaka, alltmedan väninnorna berömde hennes mörkblåa, blommiga soffmatta. Lotta hade alltid varit intresserad av heminredning och här fanns inte många dussinsaker utan mest hantverk och exklusiv design. Likaså klädde hon sig smakfullt. Håret hade blivit gråsprängt, nästan silverfärgat, men var ännu tjockt och vackert. Naturligtvis hade rynkor letat sig in även i hennes ansikte, men hon åldrades med behag, så att säga.

”Vilken god mazarinkaka du bakat, Lotta, med härligt frisk citronsmak!” Anna lät riktigt lyrisk. Under kaffet övergick de till att prata om gamla bekanta som avlidit, insjuknat eller skiljt sig. Efter en stund visade Anna tummen igen, denna gång nedåt, att det var dags att byta ämne.

”Kära väninnor, jag är imponerad av hur ni bägge lyckats damma av våra gamla eskapader. Nu kan jag ju inte vara sämre utan måste hålla mig till temat `manliga olyckor`. Som ni kommer ihåg åkte vi ofta in till stan och dansade i Folkets Park när vi fått körkort. En lördag satt vi där och småpratade om allt mellan himmel och jord, säkert i spänd väntan på att bli uppjuden av just `den rätte`. Och plötsligt stod han där, mitt framför oss, lång och snygg i mörk kostym och slips, vänd emot *mig*. Märk väl, emot *mig*! Ni har kanske förträngt just detta faktum. Han bugade lätt och förde mig elegant arm i arm ut på dansgolvet. Det här minns jag extra väl eftersom kavaljererna oftast var runda under fötterna innan de ens vågade tänka tanken att bjuda upp. Han dansade bra, mycket bra! Vi flöt fram över golvet, runt de andra paren. Dans på dans. Så hände något förfärligt mitt i bästa buggningen; han, av alla, snubblade och föll i finaste kostymen, mitt bland alla dansparen. Jag kan fortfarande känna hur heta mina kinder var!”

”Ja, Anna, den här historien känner jag allt igen, det måste ha blivit ett riktigt kärlekstrauma för dig!” Lotta såg inte helt allvarlig ut.

”Kanske det. Hur som helst låg han mitt på golvet och allt stannade upp runtomkring. Fast inte något medlidande här inte. Några skrattade till och med. När han kom upp på benen igen var kostymen inte särskilt fräsch och han röt åt mig: `Vad fan gjorde du, satte du krokben på mig! Kan du inte hålla reda på dina fötter får du dansa med nån som är lika klumpig som du!` Sen vände han tvärt på klacken och försvann ut. Och där stod jag och kände mig dummare än en gås. Tänk er själva att bli behandlad på det sättet och till på köpet av en sån dansare och snygging!”

Lotta vände sig mot Inger och log och fick ett minst lika brett leende tillbaka.

”Jag och Inger buggade också och såg det hela på nära håll.”

”Ja, och då vet ni själva att han dansade som en gud!”

”Absolut! Men var det inte komiskt att en så liten tuva kunde stjälpas ett så stort lass? Jag tycker det var skickligt av din lilla nätta skospets, Inger!”

”Kul, jättekul ... vadå liten nätt skospets?”

”Men Anna, visst förklarade vi för dig efteråt? Om att vänners självklara plikt är att ställa upp när faran är som störst. Medan ni klängde allt tätare på varann ute

på dansgolvet kom en tjej från bordet intill och viskade i mitt öra att din charmör slagit hennes tjejkompis. Rejält också! Vem skulle tro det om en sån stilig kavaljer? Och du var på väg att dansa rakt in i kärleksfällan!"

"Jaså, men då tror jag att ni inte berättade riktigt allt för mig ..."

"Vi ville väl skona dig från vissa detaljer och ansåg faran över efter hans nesliga utskällning av dig inför alla. Vi ville inte sänka dig ännu mera. Hade han kommit efter dig igen skulle vi förstås berättat allt. Men nog om detta, jag föreslår att våra konstifika ungdomscharmörer stoppas undan i något väl förborgat arkiv och faller i evig glömska. Nu ska vi istället ägna oss åt en verklig gentleman, vår buteljerade fransman och hinna med lite passionerat pensionärsprat också, eller hur? Santé!"
